

[Clausager.]

Jeg vil ikke erkende, at jeg er med til at misbruge Ejendomsbeskatningen, naar jeg tillader mig at udregne en Landbrugers direkte Skat ved at lægge hans Ejendomsbeskatning til hans Formue- og Indkomstbeskatning til Stat og Kommune. Jeg ved ikke andre Steder, den kan tages, end af Indkomsterne; der er ikke andre Steder. Og naar Ministeren siger, at disse Byrder er medregnet i Ejendomsprisen, da man købt Ejendommen, vil jeg dertil sige for det første, at det passer nu ikke, og for det andet, at selv om det passede, vilde det være urimeligt, at Byrderne blev lagt paa siden, efterhaanden som Aarene gik, for saa vilde vi faa en Slags Ekspropriation af den Kapital, Manden selv havde sat i sin Ejendom. Jeg maa maaske minde om her, at der er en Minister — han er ikke til Stede her —, der har sagt, at han kunde i Grunden godt se, at faste Ejendomsskatter var det bedste; det skulde ikke være saadan, at de kunde sættes op og ned, efter som man havde det ene eller det andet politiske Styre. Det raabte jeg Hurra til, for det er alligevel et Tegn paa, at Fornuften marcherer. Det kan ikke nytte at sige, at det er Byrder, der indgaar i Værdierne, naar disse Skatter stadig væk forøges Aar efter Aar, efterhaanden som man sidder med Ejendommen.

I denne Forbindelse vil jeg gerne sige til det ærede Medlem Hr. Retoft, at man kan ikke skyde sig ind under, at der sidder Sogneraad bestaaende af Venstremænd, som beholder Ejendomsbeskatningen, for der er mange Steder, det spiller en ringe Rolle i en Kommune, naar Bebyggelsen er ensartet; men jeg kan ogsaa sige, at mange Steder, hvor der er bymæssig Bebyggelse, har man stridt for at faa den Del, der lægges paa Ejendommen, mindre, og den Del, der lægges paa Indkomsten, lidt større.

Maa jeg ende med den Sætning, at Ejendomsskatterne kan ikke være indregnet i Priserne. Jeg kender et positivt Eksempel paa, at en Gaard beliggende paa Købstadgrund, en stor Bondegaard ganske vist, paa lidt over 100 Tdr. Land, svarer over 3 000 Kr. mindre i Ejendomsskat end en middelstor Gaard ude i Landsognet. De to Gaardes Handelspris er ikke saa forskellig, at man med Rette kan sige, som Ministeren siger, at Skatten er inkluderet i Prisen. Det passer ikke.

Korsgaard: Den højtærede Finansminister er forfærdet over min økonomiske Indstilling. Det minder mig om, at jeg læste engang en Bog, der hed „Greven af

Monte Christo“, hvori der forekommer i en eller anden Situation den Vending: Da blev hans Blegthed frygtelig. Det er noget i samme Retning, jeg føler her. Som det unge Menneske, jeg var, da jeg læste „Greven af Monte Christo“, gik der virkelig et Gys igennem mig, da jeg tænkte paa denne Blegthed. Jeg maa tilstaa, at Finansministerens Bemærkning gør ikke noget som helst Indtryk paa mig. Jeg har for længst naaet den Alder, hvor jeg ikke i fjerneste Grad tager Hensyn til den Stilling, hvorfra Ordene siges, men kun tager Hensyn til, hvad der er Mening i, og det var der ikke i Finansministerens Udtalelser.

Finansministeren blander paa en særdeles mærkværdig og ungdommelig uforstaaende økonomisk Maade Privatøkonomi og Statsøkonomi sammen. Det er det, der er hans Ulykke. Han har sikkert aldrig gjort Forsøg privatøkonomisk paa overhovedet at bygge noget som helst op. Han har altid tumlet med de officielle Tal, og dér er det saa overmaade bekvemt, at den ene Side af Budgettet, Indtægten, den tager man, efter Madam Mangors Regler, hvorefter man „tager“ saa og saa meget. Man skaffer sig dem ikke ad forstandig Vej.

Den højtærede Finansminister gør den Bemærkning, at naar vi fra konservativ Side kan gaa med til at give Fødemidler til en vis nedsat Pris og kan gaa med til Forslaget om Tjenestemandslønninger, maa vi automatisk ogsaa gaa med til den nye Udskrivning af Skat. Det er en meget stor Misforstaaelse. Bag den Situation, vi har, ligger, at Ministeriet faar rundt 100 Mill. Kr. mere i indirekte Skatter. Bag den Situation, der foreligger, ligger, at vi har befundet os i en Højkonjunktur, i hvert Tilfælde inden for en Række Erhverv, og dette har givet sig Udtryk i meget store Indtægter for Staten. Jeg maa, fuldkommen ligegyldig for, at man mener, jeg skal vise, hvor man skal spare eller ikke spare, med Rette kunne paastaa, at den Finansminister, der under disse Forhold administrerer saaledes, at han ikke kan undvære meget store Ekstras-katter, han er økonomisk set en slet Finansminister, for der kan ikke være nogen Tvivl om, at den Dag, disse Konjunkturer vender, den Dag, da Arbejdsløsheden herigennem yderligere stiger, den Dag, da Indtægterne falder, ja, da bliver der Brug for endnu mange flere Skatter, og Evnen til at betale dem er forringet.

Jeg mener ud fra en forstandig, privatøkonomisk Betragtning med fuldstændig Ret at kunne hævde, at saa vidt, som man er gaet her, skal man ikke gaa i gode Tider.